

Република Србија
УПРАВНИ СУД
20 У 7816/16
07.10.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Жељка Шкорића, председника већа, Павела Јонаша и мр Зорана Рељића, чланова већа, са судским саветником Катариницом Пецић Илић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиле из ул. бр. против туженог Повереника за информације од јавног значаја и заштиту података о личности Републике Србије, ради поништаја закључка број 07-00-00241/2012-03 од 01.04.2016. године, у предмету давања информација од јавног значаја, у нејавној седници већа, одржаној дана 07.10.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II Одбија се захтев тужиле за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним закључком, обустављен је поступак извршења решења Повереника за информације од јавног значаја и заштиту података о личности број 07-00-01339/2011-03 од 11.01.2012. године, који је покренут по предлогу тражиоца извршења из овде тужиле. Наведеним решењем у ставу II диспозитива, налажено је Министарству унутрашњих послова Републике Србије, да без одлагања, а најкасније у року од 3 дана од дана пријема тог решења, тужилци омогући увид у документе сачињене у вези са поступањем полицијских службеника Поповић Милана и Николић Микице приликом службене интервенције дана 02.03.2011. године у њеном стану у у улици бр. с'тим што ће пре омогућавања увида, заштитити податке о личности садржане у тим документима, као што су: адреса становања, лични матични број грађана и сл. и исте учинити недоступним.

У тужби, којом је покренула управни спор, поднетој Управном суду, преко поште препорученом пошиљком, дана 16.05.2016. године, тужилца истиче да није добила документа који садрже информације које је она тражила, а које се односе на поступање полицијских службеника приликом службене интервенције дана 02.03.2011. године у њеном стану у Београду, указујући да јој је на основу решења Повереника број 07-00-01339/2011-03 од 11.01.2012. године, Министарство унутрашњих послова Републике Србије понудило на увид документе које она није хтела да прихвати, јер је исте већ добила од Прекршајног суда. Даље наводи, да се ни у једном од 5 понуђених докумената уопште не спомиње улазак и присуство полицијских службеника Министарства унутрашњих послова Николић Микице и Поповић Милана у њен стан, посебно указујући да су именовани дана 02.03.2011. године,

ушли у стан а да нису показали никакав судски налог, те да се у тим докумнетима помиње само догађај испред зграде, али не и у њеном стану. Наводи и то да о њиховом присуству у стану тужиље постоји доказ, лекарски извештај хитне помоћи од 02.03.2011. године, у којем експлицитно стоји да је МУП био присутан у стану овде тужиље. Такође, указује и на чињеницу да су у стану обавили разговор са њеним сином, против кога су покренули прекршајни поступак, да су све записивали, али да о томе не постоји никакав писани траг у њиховим извештајима који су јој били понуђени на увид, посебно напомињући да су њеног сина лишили слободе и извели из стана, а да то није наведено ни у једном докумнету који јој је дат на увид. Напомиње да јој је доказ о уласку и боравку полицијских службеника у њеном стану потребан због кривичне пријаве коју је поднела против Министарства унутрашњих послова. Сматра да јој је ускраћено право на потпуну информацију у вези са предметним догађајем, оспоравајући тврдње туженог у оспореном закључку, да је изјавила како јој је омогућен приступ траженим информацијама, јер о томе не постоји никакав писани траг, потврђен њеним потписом, као и тврдње да нотес полицијског службеника није ни био предмет решења Повереника, напомињући да је само тражила документе који су потврђивали присуство полицијских службеника у њеном стану, а који су све записивали у нотес док су били у њеном стану. Са наведених разлога, предлаже да суд тужбу уважи и поништи оспорени закључак, као и да јој тужени надокнади трошкове поступка.

Тужени орган је у одговору на тужбу, из разлога ближе наведених у истом, остао у свему при разлозима из образложења оспореног закључка и предложио да суд тужбу као неосновану, одбије.

Управни суд је одлучивао без одржавања усмене јавне расправе, у складу са чланом 33. став 2. Закона о управним споровима, па је испитујући законитост оспореног закључка у границама захтева из тужбе, сагласно са одредбом члана 41. став 1. истог Закона, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Према оцени Управног суда, правилно је поступио тужени орган када је оспореним закључком, применом прописа на које се позвао, обуставио поступак извршења свог решења број 07-00-01339/2011-03 од 11.01.2012. године, с'обзиром да је у проведеном поступку, уз претходно правилно и потпуно утврђено чињенично стање без повреда правила поступка, правилно одлучено као у диспозитиву оспореног закључка. Ово из разлога што је, поступајући у поступку административног извршења напред наведеног решења од 11.01.2012. године, а којим је налажено Министарству унутрашњих послова Републике Србије, да у остављеном року тужиљи омогући увид у документе сачињене у вези са поступањем именованих полицијских службеника приликом службене интервенције дана 02.03.2011. године у њеном стану у Београду, тужени орган правилно нашао да је Министарство унутрашњих послова Републике Србије - извршеник дописима 01/1 број 214.4-53/11 од 20.02.2012. године и 01 број 2834/13 од 11.03.2013. године обавестио Повереника да је поступио по решењу број 07-00-01339/2011-03 од 11.01.2012. године, тако што је тужиљи омогућио увид у оригиналне списе и то: извод из дневника догађаја ПС Палилула, налог за извршење службеног задатка број 001101, извештај полицијских службеника Милана Поповића и Микице Николића, прекршајну пријаву против

и један документ који не садржи тражене информације. У прилогу је достављена копија службене белешке 01/1 број 214.4-53/11 сачињене дана 20.01.2012. године у службеним просторијама Одељења за контролу законитости у раду Полицијске управе за град Београд, из које је тужени орган утврдио да је тужиљи омогућен увид у наведене

документе, као и да иста није потписала службену белешку, јер јој није дат на увид “нотес полицијског службеника”. Такође, у образложењу оспореног закључка се констатује да је дана 21.09.2012. године тужила изјавила да јој је омогућен приступ информацијама, о чему је у Служби Повереника сачињена службена белешка. Са наведених разлога, тужени орган је, по оцени Управног суда, правилно закључио да је извршеник поступио по решењу Повереника од 11.01.2012. године тако што је тражиоцу извршења омогућио приступ траженим информацијама, те је оспореним закључком правилно обуставио поступак извршења напред наведеног решења, с'обзиром да је обавеза извршеника извршена у целисти. На наведено упућује одредба члана 271. став 1. Закона о општем управном поступку, којом је прописано да ће се административно извршење обавити по службеној дужности и спроведене радње поништити ако се, између осталог, утврди и да је обавеза у целини извршена.

Суд је ценио наводе тужбе, па је нашао да су исти неосновани и без утицаја на другачију оцену законитости оспореног закључка, с обзиром да је тужени орган приликом доношења закључка правилно утврдио чињенично стање и обустављајући поступак правилно применио наведену одредбу Закона о општем управном поступку, а у вези са чланом 28. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја. По оцени суда, на сумњу тужиле да је извршеник евентуално у поседу још неких докуманата, нису од утицаја на другачију оцену законитости оспореног закључка, из разлога што Повереник нема истражна овлашћења, односно није у надлежности Повереника да утврђује истинитост навода органа власти у погледу поседовања тражених информација, јер нема надзорна овлашћења када је у питању Закон о слободном приступу информацијама од јавног значаја, па у случају да је извршеник дао неистиниту и непотпуну информацију у погледу тражених информација, то може евентуално бити релевантно са становишта прекршајне и друге одговорности, независно од одлуке у овој управној ствари. Без утицаја на другачије решавање ове управне ствари је и оспоравање тужбом истинитости навода у образложењу оспореног решења да је тужила изјавила да јој је омогућен приступ траженим информацијама, с'обзиром да је оспореним закључком Повереника утврђено да је извршеник у прилогу дописа од 20.01.2012. године и 11.03.2013. године, доставио Поверенику копију службене белешке сачињене 20.01.2012. године у службеним просторијама извршеника, а која се налази у списим предмета, из које се утврђује да је тужили омогућен увид у документе наведене у службеној белешци. Дакле, тужбом оспорени закључак је, према стању у списима предмета, заснован на потпуно и тачно утврђеном чињеничном стању на које су правилно примењене напред цитиране одредбе наведеног закона, а у образложењу побијаног закључка, јасно су наведене све чињенице које су у току поступка утврђене, као и релевантни прописи и разлози којима се руководио тужени орган приликом доношења закључка.

Имајући у виду наведено, као и одредбу члана 33. став 2. Закона о управним споровима, а нарочито став 3. према коме је суд обавезан да посебно наведе разлоге због којих није одржао усмену расправу, овај суд је нашао да су се у конкретном случају стекли услови за одлучивање о законитости оспореног закључка без одржавања усмене јавне расправе. Ово стога што је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака ради утврђивања чињеничног стања, а не ради се ни о другим ЗУС-ом прописаним ситуацијама по којима је одржавање усмене јавне расправе обавезно. Дакле, ради се о судској ствари, која не изискује додатни судски рад на утврђивању чињеница, јер се из навода тужбе, образложења оспореног закључка и достављених списа види да је чињенично стање правилно и потпуно утврђено и да је законитост оспореног акта требало оценити само у погледу спорних правних питања.

Са изнетих разлога, Управни суд је, налазећи да оспореним закључком није повређен закон на штету тужиље, на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде.

Имајући у виду успех тужиље у овој управној ствари, суд је одбио њен захтев за наканду трошкова управног спора и одлучио као у ставу II диспозитива пресуде, на основу одредби члана 66. и 67. Закона о управним споровима, а у вези са одредбама члана 150. и 153. Закона о парничном поступку, на чију сходну примену у управном спору упућује одредба члана 74. ЗУС-а.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 07.10.2016. године, 20 У 7816/16

Записничар
Катарина Печић Илић,с.р.

Председник већа-судија
Жељко Шкорић,с.р.

За тачност отправка
управитељ писарнице
Дејан Ђурић

КЗ